

Til Dagbladet 4/1 2020. Prædiken til Helligtrekonger
Af: Sognepræst Claus Thomas Nielsen

Helligtrekonger og Verdens Lys

At være kristen er at tro på, at Gud blev menneske i Jesus Kristus. Det er at tro på, at den magt som er over og forud for universet valgte at lade sig føde som menneskebarn af jomfru Maria julenat i en stald i Betlehem og 33 år senere lod sig ofre på korset for at frelse vi mennesker og skænke os evigt liv. Man kan kun kalde sig kristen, hvis man tror på dette. Derfor er der for den kristne naturligvis intet usandsynligt eller overnaturligt ved Jesu mirakler.

Naturligvis kan Jesus gå på vandet, naturligvis kan han forvandle vand til vin, naturligvis kan han opvække døde osv. Kan han ikke det, så er kristendommen en løgn som bør bekæmpes med alle midler. Men fordi det er sandt, derfor skal troen på Ham være fundamentet under ethvert menneskeliv.

Jesus er den almægtige Gud, som blev menneske og derfor viser alle hans mirakler blot, hvem han er. Ja, det er logisk nødvendigt, at han blev jomfrufødt, det er logisk nødvendigt, at han opstod fra de døde, det er logisk nødvendigt, at hans legeme på Kristi himmelfarts dag måtte forlade denne verden osv.

Men når det nu for den kristne er så nemt at forstå, at disse ting virkelig fandt sted, hvorfor forekommer beretningen om de tre vise mænd så alligevel at være så uvirkelig?

Det skyldes, at beretningen om de vise mænd i så udpræget grad ligner en eventyrfortælling.

Gud benytter ganske enkelt denne lejlighed til at lade eventyr og virkelighed smelte sammen. Eventyr er jo blandt andet udtryk for vi menneskers ønsker og længsler. Derfor er det smukt, at Gud bruger eventyrets ydre form, når han opfylder vore længsler.

De tre vise mænd søgte, som alle videnskabsmænd, efter sandheden.

De ledte efter Det Gode, Det Sande og Det Skønne og da de fandt barnet i krybben, var deres søgen forbi. Som barnet sagde om sig selv, da det var vokset op:

"Jeg er verdens lys; den, som følger mig, skal aldrig vandre i mørket, men have livets lys."

De vise mænd vidste i deres visdom, at der var noget de manglede. De vidste, at de i sig selv slet ikke har den visdom, der virkelig betyder noget. Thi den visdom ligger altid uden for mennesket selv.

To af Jesu navne i Det nye Testamente er faktisk de græske ord "Logos" og "Sofia" som blandt andet betyder "fornuft" og "visdom".

I Jesus er Guds fornuft og Guds visdom, Guds sandhed om verden. Det Gode, Det Sande og Det Skønne ligger i krybben. Sandheden om verden er derfor ikke magt men kærlighed. Verdens inderste sandhed er ikke viljen til magt men kærlighed. Den selvofrende kærlighed Den kærlighed hvorved Guds skabte verden og hvorved han frelste den ved at blive menneske julenat. Han er ledestjernen. Den som følger Ham skal aldrig vandre i mørke.

Claus Thomas Nielsen